

Sygn. akt VIII Pz 69/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Teresa Kalinka

Sędziowie: SSO Grażyna Łazowska

SSR del. Anna Capik – Pater (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 września 2018r. w G.

sprawy K. S.

przeciwko Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B.

o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe

na skutek zażalenia powoda K. S.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 7 czerwca 2018r. *sygn. akt* IV P 250/17

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSR del Anna Capik – Pater

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2018r. Sąd Rejonowy w Z. umorzył postępowanie w sprawie na podstawie art. 182 k.p.c. W dniu 25 maja 2017r. Sąd zawiesił postępowanie w niniejszej sprawie na podstawie art. 178 k.p.c. Sąd powołał się na treść art. 181 §1 k.p.c. podnosząc, że wniosek o podjęcie zawieszono postępowania nie został zgłoszony w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu, zatem umorzenie postępowania jest obligatoryjne wskazuje na to określenie „umarza”. Podniósł Sąd I instancji, że jeżeli w prawomocnym postanowieniu o zawieszeniu postępowania wskazane są przyczyny zawieszenia to brak jest podstawy do przyjmowania, że sąd ma obowiązek ponownego badania przed umorzeniem postępowania, czy przyczyny te rzeczywiście zachodziły. Wskazał również Sąd Rejonowy, że umorzenie postępowania jest środkiem represyjnym wobec procesowej bezczynności stron w sytuacjach, gdy ich aktywność mogłaby doprowadzić do usunięcia przyczyn zawieszenia postępowania. Jest to istotny środek przeciwdziałający przedłużeniu procesu ponad rozsądną miarę.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód domagając się jego uchylenia i zarzucając temu orzeczeniu naruszenie art. 180 §1 pkt. 2 k.p.c. w zw. z art. 228§2 poprzez jego niezastosowanie, a to zaniechanie podjęcia postępowania w sytuacji, w której Sąd uzyskał wiedzę z urzędu o następcy prawnym wykreślonego z rejestru podmiotu, naruszenie art. 182§1 k.p.c. w zw. z art. 228 §2 przez jego nieprawidłowe zastosowania, a to umorzenie

postępowania zawieszono na zgodny wniosek stron w sytuacji, w której Sąd miał wiedzę o następcy prawnym pozwanej.

Żalący wskazał, że dotychczasowa pozwana (...) S.A. została wykreślona z KRS i jest to sądowi okoliczność znana z urzędu. (...) została podzielona i przejęta przez trzy podmioty Spółkę (...) S.A., (...) W. Spółka z o.o. i (...) Spółka z o.o. W dalszej części zażalenia powód wykazał następstwo (...) S.A. po (...) S.A. i wniósł o podjęcie zawieszono postępowania.

Postępowanie zostało zawieszono na zgodny wniosek stron, przy czym wykreślenie pozwanej stanowiło samodzielną postawę do zawieszenia i winno to postępowanie zdaniem żalącego być podjęte przez Sąd z chwilą podjęcia wiadomości o tym, który podmiot jest następcą prawnym pozwanej niezależnie od jego zawieszenia w oparciu o inne podstawy. Na poparcie powyższego twierdzenia powołał się żalący na orzeczenia Sądu Apelacyjnego we W. Wydział I Cywilny o sygn. (...) z dnia 27 listopada 2012r.

Zażalenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę stanu faktycznego oraz argumentację zawartą w uzasadnieniu Sądu I instancji do zaskarżonego postanowienia.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 17 grudnia 1998 r. II CKN 713/98 wedle którego umarzając postępowanie zawieszono na zgodny wniosek stron oraz z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 5 i 6 k.p.c., sąd nie bada, czy przyczyna wskazana w postanowieniu o zawieszeniu postępowania rzeczywiście istniała.

Pomimo glosy krytycznej, nie sposób nie zauważyć, że obowiązek badania przed umorzeniem postępowania, czy przyczyny leżące u podstaw zawieszenia rzeczywiście zachodziły nie wynika z treści obowiązujących przepisów. Wręcz przeciwnie. Stosownie do art. 365 § 1 k.p.c. prawomocne orzeczenie wiąże między innymi tak sąd, który je wydał, jak również inne sądy. Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia charakteryzuje się dwoma aspektami. Pierwszy z nich odnosi się do faktu istnienia prawomocnego orzeczenia, drugi zaś przejawia się w mocy wiążącej jako określonym walorze prawnym rozstrzygnięcia zawartego w treści orzeczenia. To właśnie strony procesowe jako "gospodarze procesu" najlepiej potrafią ocenić, czy zawieszenie postępowania będzie dla nich korzystne, a zwłaszcza, czy przyczyni się do zakończenia sporu między nimi. W niniejszym procesie obie strony były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników, którzy mieli świadomość co do różnic wynikających z zawieszenia postępowania w oparciu o art. 178 k.p.c. i na innej podstawie oraz co do obowiązków stron wynikających z wybranej podstawy zawieszenia.

Postanowienie o zawieszeniu postępowania mogło być zaskarżone, zatem badanie zasadności zawieszenia postępowania na etapie jego umarzania jest niedopuszczalne. Sam fakt wystąpienia w okresie zawieszenia innej przesłanki zawieszenia nie zwalnia stron od zachowania czujności i ewentualnego wnioskowania o podjęcie postępowania przed upływem roku od jego zawieszenia.

Z materiału dowodowego wynika, że strony oczekiwały na wynik postępowania w innych analogicznych sprawach przez Sądem Rejonowym w Gliwicach. Chodziło o wiele spraw, a nie o konkretną sprawę, strony nie podały żadnej konkretnej sygnatury. Sąd zatem opierając się na oświadczeniach procesowych zawiesił postępowania na zgodny wniosek stron i taki podał jako podstawę zawieszenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie znajduje usprawiedliwienia pogląd o konieczności poszukiwania przez sąd podstawy zawieszenia innej od wskazanej w postanowieniu o zawieszeniu, jeżeli strony nie zaskarżyły prawidłowości tej podstawy.

W tych przypadkach, w których postanowienie sądu o zawieszeniu postępowania podlega samodzielnie zaskarżeniu zażaleniem, nie ma potrzeby wracać do badania trafności przesłanek samego zawieszenia postępowania przy rozpoznawaniu środka zaskarżenia od postanowienia o jego umorzeniu z uwagi na upływ czasu. Nie ma bowiem

przeszkód, by strony, które kwestionują trafność rozstrzygnięcia o umorzeniu postępowania czyniły to w przewidziany ustawą sposób niezwłocznie po jego wydaniu.

Mając na uwadze wyżej poczynione rozważania na mocy art. 397 k.p.c. i art. 385 k.p.c. zażalenie należało oddalić jako bezzasadne.

(-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSR del Anna Capik – Pater

Sędzia Przewodniczący Sędzia